

TIJDNOOD

De rode en de witte kroon

E. GREENLAND

TIJDNOOD

De rode en de witte kroon

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk papier.

De namen, dialogen en gebeurtenissen in dit verhaal zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur. Dit is een fictief werk.

Vierde druk

ISBN 9789083435350 (paperback)

ISBN 9789083435312 (e-boek)

NUR 280, 283, 284, 285

© Ernest Greenland, 2026

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Vormgeving en coverillustratie: Tineke Tekent

www.ernestgreenland.com

Inhoud

1	Vele avonden geleden	1
2	Het verloren licht	11
3	Eén van geen	21
4	Exotische wonderen	29
5	Een bittere nasmaak	39
6	Het bekende onbekende	50
7	Een valse start	58
8	Oud zeer	71
9	Op heterdaad	82
10	Achter slot en grendel	93
11	Twee geheimen	105
12	Een gevaarlijk spoor	114
13	Geen weg terug	124
14	Tussen donker en licht	132
15	Verblind	141
16	Hoogverraad	148
17	Roekeloos	159
18	Onbreekbare stilte	171
19	Wie vangt wie?	183
20	Ingewikkeld	194
21	Kiezen of delen	204
22	Gestrand	217
23	Gedeeld leed	228
24	Goud in de lucht	234
25	Alles of niets	246
26	Schaduwen in de nacht	256
27	Gescheiden	266
28	Oog in oog	274
29	Hoop en vrees	286

Vele avonden geleden

William had zich wel honderden keren voorgesteld hoe deze avond zou voelen.

Opgelucht. Trots. Vrij. Alsof alle zorgen eindelijk voorbij zouden zijn.

Maar nu het moment eindelijk daar was, voelde opluchting verrassend veel als onrust.

Hij stond voor het raam van de Oeps-toren en keek uit over New York, waar langzaam de avond inviel. Lantaarns en etalages lieten de straten glinsteren. Op de stoepen lag een dun laagje sneeuw, alsof iemand vluchtig poedersuiker over de stad had gestrooid. Tussen de hoge gebouwen haastten mensen zich met opgetrokken kragen en rode neuzen naar huis, naar een feestje of gewoon naar een plek waar het warm was.

Iedereen leek klaar voor het weekend.

Iedereen, behalve William.

Een zachte klop op de deur verbrak de stilte.

‘Binnen.’

Mahendra stapte het kantoor in en sloot de deur achter zich. ‘De kust is veilig. Ik heb gewacht tot iedereen weg is, precies zoals je vroeg.’

Hij bekeek William. ‘Eerlijk gezegd begin ik een beetje bang van je te worden.’

William draaide zich om. ‘Waarom?’

‘Omdat jij normaal degene bent die mij vertelt dat ik me niet zo druk moet maken,’ zei Mahendra. ‘En nu sta je daar alsof je zojuist een spook uit de muur hebt zien kruipen.’

William keek weer naar buiten. ‘Een spook zou me minder zorgen baren.’

Mahendra liep dichterbij. ‘Wat is er aan de hand?’

William zweeg een paar tellen. Hij haalde diep adem. ‘Het gaat

over... mijn uitvinding.'

Mahendra fronste. 'Welke uitvinding?'

'Waar ik al die jaren in het geheim aan heb gewerkt. Mijn levenswerk.'

Mahendra's ogen werden groot. 'Ik dacht dat je dat allang had opgegeven.'

'Bijna,' zei William. 'Meer dan eens.'

'Maar niet helemaal...'

'Nee.' William schudde zijn hoofd. 'Nooit helemaal.'

Mahendra boog iets naar hem toe. 'Wacht eens... wil je zeggen dat het werkt?'

William keek hem weer aan. Zijn vermoeide gezicht veranderde langzaam. Eerst verscheen er een vonkje in zijn ogen. Daarna een glimlach. En uiteindelijk een grijns die Mahendra al een tijd niet meer had gezien.

'Het is me gelukt. Het werkt.'

Mahendra bleef William een paar tellen alleen maar aankijken. Toen brak er ook een enorme glimlach door op zijn gezicht.

'William...' fluisterde hij. 'Je hebt het gewoon gedaan.' Hij greep hem bij zijn schouders. 'Dat betekent dat al die slapeloze nachten... al die mislukte proefjes...'

'Niet voor niets waren,' maakte William zijn zin af.

'En de brandweer?' grijnsde Mahendra. 'Die hoefde deze keer niet uit te rukken?'

'De brandweer weet van niets.'

Ze schoten allebei in de lach. Maar Williams glimlach doofde alweer snel.

Dat viel Mahendra meteen op. 'Waarom kijk je dan alsof er iets vreselijks is gebeurd?'

William liep zijn blik naar buiten glijden. 'Omdat dit het gevaarlijkste moment is.'

'Waarom?'

'Zolang een uitvinding alleen in je hoofd bestaat, kan niemand haar van je afpakken. Maar vanaf het moment dat ze echt bestaat, kan ze worden gestolen. En iedere uitvinding die mensen kan helpen...' Hij haalde diep adem. '...kan ook tegen mensen worden

gebruikt.'

Het werd stil in de kamer. Alleen de verwarming tikte zachtjes, terwijl buiten de sneeuwvlokken tegen het raam ruisden.

Mahendra's gezicht stond nu ernstig. 'We kennen elkaar al heel wat jaren.'

'Dat weet ik.'

'Je vertrouwt me.'

'Meer dan wie ook.'

'Waarom vertel je me dan nog steeds niet wat het is?'

'Wie het geheim kent, kan een doelwit worden.'

Mahendra fronste weer. 'Dat moet je even uitleggen.'

'Het is een last die ik alleen op je schouders wil leggen als er écht geen andere keuze meer is.'

Mahendra slaakte een diepe zucht. 'Je bent onmogelijk.'

William reageerde niet. In plaats daarvan stak hij zijn hand in zijn broekzak en haalde een smalle stalen sleutel tevoorschijn. In het metaal waren kleine sterretjes gekerfd. Geen twee waren hetzelfde.

Mahendra keek ernaar. 'Je hebt hem dus nog.'

William legde de sleutel op zijn handpalm. 'Hiermee krijg je toegang tot de uitvinding. Mocht mij ooit iets overkomen...'

'Begin daar niet over.'

'Luister naar me.' Williams stem klonk bezorgd. 'Mocht mij ooit iets overkomen, dan mag het niet verloren gaan.' Hij keek zijn vriend recht aan. 'Maar nog belangrijker: het mag nooit in verkeerde handen vallen.'

Mahendra knikte langzaam. 'Wat moet ik doen?'

William liep naar het oude laboratoriumbureau in de hoek van zijn kantoor. Het hout zat vol krasjes, deukjes en brandvlekken, alsof iedere mislukte proef er zijn handtekening op had achtergelaten.

'Je hebt een hypermodern laboratorium,' zei Mahendra, 'maar toch blijf je werken aan een bureau dat waarschijnlijk nog door dinosaurussen is gebruikt. Hoe oud is dat ding eigenlijk?'

'Ruim honderdvijftig jaar.'

Mahendra floot zacht. 'Ik was bang dat je tweehonderd zou

zeggen.'

William glimlachte. 'Daar trek ik de grens.'

Met een schurend geluid schoof hij de gebogen houten klep van het oude laboratoriumbureau omhoog. Achter de klep zat een werkblad met kleine laatjes en vakjes, alsof iedere centimeter was bedacht om aantekeningen en uitvindingen in op te bergen.

Elk vakje had een label: *Fonograaf*, *Accu*, *Filmcamera*, *Gloeilamp*... Eén opschrift was bijna niet meer te lezen: *Nieuwe snuffjes*.

'Kijk goed,' zei William.

Hij nam de vergeelde papieren uit het vakje *Nieuwe snuffjes* en stak zijn hand diep in de lege opening. Zijn vingers zochten langs de zijwand. Na wat gewroet trok hij een eenvoudig houten staafje tevoorschijn.

Daarna schoof hij voorzichtig het laatje ernaast uit het bureau. Achter het laatje zat een smalle verborgen ruimte. Na wat gepriegel haalde William er een verborgen doosje uit, dat anders door het houten staafje op zijn plaats werd gehouden.

Van buiten leek het doosje nauwelijks iets waard, maar de binnenkant was bekleed met zacht fluweel, alsof er een kostbaar sieraad in hoorde.

'Dat had ik nooit gevonden,' zei Mahendra.

'Dat is precies de bedoeling.' William legde de sleutel erin.

Heel even bleef zijn hand rusten op het doosje.

'Je denkt echt dat iemand erachteraan zit,' zei Mahendra.

William antwoordde niet meteen. 'Ik hoop van niet.'

Hij schoof het doosje terug in de holte, duwde het laatje en het houten staafje op zijn plaats en legde de vergeelde papieren weer in het vakje.

Alles zag eruit zoals daarvoor. Alsof er niets was gebeurd.

Mahendra bleef naar het bureau kijken. 'Maar je hebt nog steeds niet verteld waar de uitvinding is en wat ik er uiteindelijk mee moet doen.'

'Daar is nu geen tijd voor.'

'Geen tijd?'

'Ik heb een afspraak.'

‘Vanavond nog?’ Mahendra keek naar de donkere ramen.

‘Juist vanavond.’

William trok zijn dikke winterjas aan, sloeg een gebreide sjaal om zijn nek en zette zijn pet met oorflappen op.

Mahendra vouwde zijn armen over elkaar. ‘En je gaat me natuurlijk niet vertellen waar het over gaat.’

‘Dan zijn er twee mensen die te veel weten.’

William glimlachte en legde zijn hand op de deurklink. Hij keek naar de stad achter hem. Naar de duizenden lichtjes die fonkelden in het donker.

‘Als alles goed gaat... neem ik eindelijk eens vrij. Dan trakteer ik je op die belachelijk dure koffie waar je al maanden over praat.’

‘Met iets lekkers erbij,’ zei Mahendra. ‘Na al die geheimen heb ik minstens recht op taart.’

William lachte zacht. ‘Afgesproken. Oefen de stappen nog een keer, precies zoals ik ze heb voorgedaan. En laat het bureau netjes achter. Fijne avond.’ Hij sloot de deur.

De snellift van de Oeps-toren suisde omlaag. Nu pas merkte William hoe moe hij eigenlijk was. Jaren van rekenen. Jaren van mislukkingen. Jaren waarin hij zich had afgevraagd of hij niet beter kon stoppen.

Hij glimlachte flauwtjes. Blijkbaar was koppigheid soms toch een nuttige eigenschap.

In de hal zwaaide hij even naar de receptionist. Buiten sloeg de kou meteen tegen zijn wangen. De straat was bijna helemaal wit, behalve rond de putdeksels, waar dunne pluimpjes stoom uit opstegen.

William liep stevig door. Zijn blik gleed langs de mensen om hem heen. Af en toe keek hij over zijn schouder.

Aan de overkant stond een witte bestelbus. Gewoon een bestelbus, hield hij zichzelf voor. Toch bleef hij even kijken. De ramen waren geblinddeerd.

Hij liep verder. Een gezin dat hem tegemoet kwam, trok zijn aandacht. Tussen haar ouders in huppelde een meisje met haar gezicht naar de hemel en haar tong uitgestoken. Ze deed haar uiterste best om een sneeuwvlok te vangen.

Iedere keer miste ze. Teleurgesteld keek ze naar haar vader.
'Nog een keer,' zei William glimlachend.
Het meisje keek verbaasd naar hem op.
Hij wees naar de lucht. 'Er komen er nog miljoenen aan.'
Meteen stak ze haar tong weer vrolijk uit en probeerde het opnieuw.

William staarde het gezin na.

Als de ouders wisten wat ik heb uitgevonden, zouden ze hun kind dan opgelucht in de armen sluiten en mij bedanken? Of zou die opluchting meteen omslaan in angst en zouden ze willen dat ik de uitvinding weer vernietigde?

Hij zuchtte. Waarschijnlijk dat laatste.

William keek opnieuw naar de witte bestelbus. Die stond er nog steeds. Misschien wachtte de bestuurder gewoon op iemand. Misschien ook niet.

Hij dwong zichzelf door te lopen. Bij het metrostation daalde hij de trappen af en haastte zich bewust naar het achterste deel van een metro. Hij trok zijn pet dieper over zijn voorhoofd en dook weg in zijn sjaal. In de wagon koos hij een plek bij de deur, met zijn rug naar de andere passagiers.

Voorzichtigheid was inmiddels een gewoonte geworden.

De metro gierde door nauwe, donkere tunnels onder de stad. William onderdrukte een gaap en tuurde naar zijn spiegelbeeld in het raam.

Eigenlijk was hij jonger dan Mahendra, maar tegenwoordig zou niemand dat nog geloven.

'Nog even,' mompelde hij.

Een vrouw tegenover hem keek nieuwsgierig op. 'Praat u tegen uzelf?'

'Alleen als ik een discussie wil winnen.'

De vrouw lachte. 'Dan wens ik u succes.'

'Dank u. Ik ben een lastige tegenstander.'

Na een aantal haltes stapte William uit bij *81st Street – Museum of Natural History*. Hij nam de trap naar boven en kwam uit op een tussenverdieping van het metrostation. Daar bevond zich de ondergrondse ingang van het Amerikaans Natuurhistorisch

Museum.

Overdag stonden hier lange rijen bezoekers. Nu was het er doodstil. Slechts één beveiligder doorbrak de leegte. De man wiebelde van zijn ene voet op de andere, alsof hij een vreemd dansje uitvoerde, óf heel nodig naar het toilet moest.

Hij merkte William meteen op en opende het zware hek dat de ingang na sluitingstijd afsloot.

William kreeg een knikje bij het binnenstappen en wachtte tot het hek weer op slot zat. Hun voetstappen galmden door een verlaten gang.

Nog voordat William goed en wel in het museum stond, sprong er een meisje voor zijn neus.

‘Goedenavond, meneer Wiscom!’ zei ze enthousiast. Haar ogen glommen en om haar nek bungelde een koptelefoon die ze tijdens openingstijden vast niet mocht dragen. ‘Ik ben gevraagd u welkom te heten en uw spullen aan te nemen. Dus, eh... welkom!’

William bedankte het meisje en vroeg naar haar naam. De beveiligder draaide de deur op slot en verdween haastig richting het toilet.

Bij de lege garderobe gaf William het meisje een fooi. ‘Omdat je door mij moet overwerken, Keiko.’

‘Wat aardig!’ Ze beet even op haar lip. ‘Mag ik u iets vragen? Wat is uw geheim?’

William trok zijn wenkbrauwen op en dacht even aan zijn nieuwe uitvinding.

‘Ik bedoel... hoe kan ik later net zoveel uitvinden als u?’

Williams blik werd weer zachter. ‘Blijf nieuwsgierig.’

‘Waarom nieuwsgierig?’

‘Omdat iedere uitvinding, ieder bouwwerk en elke ontdekking ooit begon met iemand die een vraag durfde te stellen.’

Het meisje knikte alsof ze die woorden nooit meer wilde vergeten.

‘Wilt u een plattegrond? Er is een nieuwe tentoonstelling die u misschien nog niet heeft gezien.’ Ze wees trots naar een bordje op de balie.

*Nieuwe tentoonstelling:
Het Oog van de Storm
Verdieping 4, westvleugel*

‘Ik vind mijn weg wel,’ zei William. ‘Bedankt voor je hulp, Keiko.’

Het meisje zette haar koptelefoon op en verdween achter de toonbank.

William zette koers naar de eerste zaal. Zijn blik dwaalde door de verlaten ruimte naar de glazen vitrines. Hij leek iets te zoeken dat hier niet te vinden was, want hoe bijzonder de museumstukken ook waren, hij liep steeds verder. Pas op de eerste verdieping bleef hij stilstaan.

Boven hem hing een levensgrote blauwe vinvis. Het reusachtige dier zweefde onder het plafond en vulde bijna de hele zaal. Een kleine glimlach trok om Williams mond. Alsof de vinvis een dierbare herinnering bij hem wakker maakte.

Tik.

William draaide zich om. Door de glazen kasten heen tuurde hij naar de lichte gang aan de andere kant van de zaal.

Niemand.

Niets bewoog.

Vast een verwarmingsbuis.

Toch gleed zijn hand vanzelf naar zijn broekzak, naar de plek waar normaal de sleutel zat.

Zijn vingers vonden alleen stof. Hij ademde langzaam uit.
Goed zo.

Op de tweede verdieping liep hij behoedzamer. Op de derde leek de stilte zwaarder te worden. Nu gleed zijn speurende blik aandachtig langs de vitrines, waarin complete werelden vol mensen, dieren en planten met ongelooflijke precisie waren nagebouwd. Er viel zo veel te ontdekken dat het onmogelijk was om te zeggen waar Williams aandacht precies bleef hangen.

Het leek wel alsof hij alles in gedachten opsloeg. Geen pen, geen notitieboek. Niets mocht op papier verschijnen. Hij maakte alleen onzichtbare aantekeningen, veilig opgeborgen in zijn hoofd.

Op de vierde verdieping voerden zijn voetstappen hem

rechtstreeks naar de nieuwe tentoonstelling: Het Oog van de Storm.

Hij stapte een ronde zaal binnen, die door het late uur bijna volledig in het donker lag. Toch zag William meteen wat de ruimte zo bijzonder maakte. Het was alsof hij midden in een reusachtige tornado stond die plotseling was stilgezet. Een losgerukte boomstam, een verbogen verkeersbord, een eenzame regenlaars en een chagrijnige tuinkabouters hingen kriskras door de lucht als rondvliegende spullen. Langs de wanden stonden vitrines vol verhalen over de zwaarste stormen en natuurrampen die de aarde ooit hadden getroffen.

Een nagebootste bliksemflits schoot zigzaggend over het plafond en zette de zaal een oogwenk in hard, wit licht. Meteen daarna volgde een zware donderslag. Het geluid rolde uit verborgen luidsprekers, stuiterde langs de ronde muren en liet de vloer zacht trillen. Daarna viel de duisternis weer als een deken over de tentoonstelling.

William wist dat alles was nagebouwd om bezoekers de kracht van de natuur te laten voelen. Toch begon zijn hart iets sneller te kloppen.

In de zaal stond ook een metalen kooi. Op het bord ernaast stond slechts één zin: de kracht die alles veranderde.

William stapte dichterbij en keek tussen de tralies.

Geen roofdier. Geen monster. Alleen een spiegel.

Zijn eigen gezicht keek hem aan. Bleek. Vermoeid. Ouder dan hij zich voelde.

Toen verstijfde hij.

Wat was dat?!

Op het moment dat een bliksemflits de zaal verlichtte, verscheen er heel even een donkere gestalte in de spiegel. Helemaal achter in de zaal.

William draaide zich razendsnel om, maar de ruimte was alweer donker.

Een nieuwe bliksemstraal schoot over het plafond.

Opnieuw meende hij iets te zien bewegen in de schaduwen. Ditmaal dichterbij.

De duisternis sloot zich weer om hem heen en een donderslag dreunde door de zaal.

William hield zijn adem in. Langzaam deed hij een stap achteruit en de koude tralies van de kooi drukten in zijn rug.

Plotseling sneed een rode laser door het donker. De straal bleef recht op Williams borst rusten. Het felle rode licht dwong hem zijn ogen half dicht te knijpen.

‘Ik weet dat het je eindelijk is gelukt,’ zei een ijzige stem. ‘Geef het aan mij.’

Williams mond was zo droog als as. Geen geluid kwam over zijn lippen.

‘Je krijgt één kans,’ fluisterde de stem.

De lichtstraal trilde heel even, alsof de hand erachter zich aanspande.

‘Wáár is het?’

Een vreemd, onheilspellend geknetter klonk en de rode laser werd nog feller.

Het verloren licht

Paf!

De voordeur sloeg dicht alsof er een reus tegenaan had gebeukt.

‘Sorry!’ riep Lucas snel door het open keukenraam naar zijn moeder. ‘Dit was écht de allerlaatste keer.’

Hij was weer vergeten zijn hand op de deurklink te houden. Meteen greep de wind de deur en smakte hem dicht. Dat was deze zomer al vaker gebeurd dan hij wilde toegeven.

Olivia, zijn moeder, schudde glimlachend haar hoofd. ‘Heb je de boodschappentas mee?’

Hij hield de tas triomfantelijk omhoog. ‘Ik ben zo terug!’

Lucas en Olivia Bell woonden helemaal in het noorden van de Bronx, nog net binnen de grenzen van New York. Hun buurt stond vol hoge, saaie flats, maar zij woonden in een klein losstaand huisje met een hek eromheen. Het leek een gewoon huis, totdat je beter keek. De voordeur zat namelijk niet op de begane grond, maar op de eerste verdieping.

Via het trappetje dat de voordeur verbond met de moestuin langs de straat, daalde Lucas naar beneden. Nog voordat hij beneden was, zweefden de frisse geur van munt en de zoete lucht van rijpe tomaten hem tegemoet. De moestuin was de trots van zijn moeder. Ze kende de naam van elk plantje. En als planten konden stemmen, was zij zonder twijfel hun burgemeester geweest.

De laatste tijd hielp hij zijn moeder steeds vaker: in de moestuin, met de afwas of met andere dingen, zoals de boodschappen. Thuis, bij haar, kon hij zichzelf zijn. Olivia was er altijd voor hem. Ze hielp hem met zijn huiswerk, vrolijkte hem op als hij zich somber voelde en luisterde altijd met aandacht. Hij kon met haar over alles praten.

Behalve... over één ding.

Maar daar wilde hij nu beslist niet aan denken.

Lucas liep langs Knip & Klauw, een kapsalon en nagelstudio in één. Binnen hing altijd de geur van haarlak, nagellak en nét iets te veel parfum. Hij sloeg de hoek om. Even verderop lag metrostation Kraaienpoort op hoge betonnen pilaren boven de weg. Het was de laatste halte van de metro vanuit het centrum van New York. Hier leek de stad een beetje op te houden met haar best te doen.

Toch probeerde de avondzon er nog iets moois van te maken. Gouden stralen glipten tussen de hoge flats door en vielen op de roestige rails, alsof zelfs Kraaienpoort heel even mocht glimmen.

‘Hé, Arendsnest!’

O nee, dacht Lucas. Niet zij.

Jair en Don hingen hier weer. Die twee waren hier vaker te vinden dan de prullenbak.

Op zijn oude basisschool, Het Houten Anker, hadden de twee pestkoppen bij hem in de klas gezeten. Jair was mager en bijna een kop kleiner dan Don. Achter op zijn hoofd bungelde een dun staartje. Lucas vond het op een rattenstaartje lijken, maar dat hij had natuurlijk nooit hardop gezegd.

Don had een gemillimeterd kapsel, brede schouders en armen waarmee hij je kon vastgrijpen als een roofvogel die zijn prooi niet meer losliet. Toch was hij niet degene met een vogelbijnaam.

Arendsnest noemden Jair en Don hem al sinds zijn spreekbeurt over roofvogels. Hij had toen een foto laten zien van het nest van een zeearend: het grootste vogelnest ter wereld. Jair had meteen door de klas geroepen dat het precies op Lucas’ haar leek.

En ja, Lucas had krullen. Een hele bos donkerblonde krullen die iedere ochtend leken af te spreken om allemaal een andere kant op te springen. Geen kam kreeg ze in het gareel. Geen gel hield ze in bedwang. Zelfs de kappers van Knip & Klauw keken ernaar alsof ze eerst een routekaart moesten bestuderen.

Lucas was niet ijdel. Echt niet. Maar één ochtend waarop zijn haar gewoon deed wat hij wilde, zou ook weleens leuk zijn.

Gek genoeg kreeg hij er ook weleens complimenten over. Van een paar meisjes. En van zijn moeder. Zij vonden dat hij zijn krullen nooit mocht afknippen.

Als Lucas thuiskwam met zijn maag in de knoop door de

pesterijen over zijn haar of iets anders, zei zijn moeder vaak:

“Je eigen kleuren zijn je vleugels.”

Dan vertelde ze over haar lievelingsdier: de ijsvogel. Aan die vogel was alles net een beetje anders. En toch leek die zich niets aan te trekken van wat anderen normaal vonden. Zijn veren waren felblauw en oranje, alsof iemand een stukje zomer had laten wegvliegen. Hij kon stil in de lucht hangen en dan ineens als een pijl naar beneden duiken. Hij kon boven én onder water kijken. En hij bouwde geen gewoon nest van takjes, maar groef een tunnel in een oeverwand.

Geen enkele vogel was zoals de ijsvogel.

En juist dát maakte hem sterk.

Lucas probeerde daaraan te denken terwijl Jair op hem af kwam slenteren.

‘Ik heb jou de hele zomer niet gezien,’ zei Jair. ‘Waar heb je uitgehangen?’

Don keek naar Lucas’ haar en grijsde. ‘Niet bij de kapper naast je huis.’

Lucas voelde zijn wangen warm worden, maar hij dwong zichzelf rustig te blijven.

‘Ik heb vooral in de buurt van een ventilator gezeten,’ zei Lucas.

Dat was niet helemaal waar, maar hij wilde hen niet vertellen waar hij wél naartoe ging: *Bronx Park*. Het was de leukste plek. In het park lagen een botanische tuin en een dierentuin. Op woensdagen mocht je er gratis naar binnen.

Lucas ging meestal naar de botanische tuin, want zijn lievelingsdieren vlogen gewoon vrij rond: roofvogels. Ze konden hoog boven iedereen vliegen, vanaf grote afstand alles in de gaten houden en met een razendsnelle duikvlucht uit het zicht verdwijnen.

In Bronx Park leefden twee roodstaartbuizerds. Ze vlogen het hele jaar door samen en moesten wel de beste vrienden zijn. Lucas voelde altijd een geluismomentje als hij ze zag. Toch had hij nog nooit iemand anders naar hen zien opkijken.

Naar Bronx Park ging Lucas meestal alleen of soms met zijn moeder. Vrienden had hij niet. Op Het Houten Anker had hij niet echt aansluiting gevonden. Het duurde nooit lang voordat een klasgenoot iets flauws tegen hem zei. Voor verjaardagsfeestjes of speelafspraken werd hij zelden gevraagd. In het begin deed dat pijn, vooral als hij later hoorde wat hij had gemist. Maar na een tijdje raakte hij eraan gewend.

Soms vroeg hij zich af of er bij hem iets ontbrak. Een soort vriendenmaak-knop die bij andere kinderen wél werkte. Maar Lucas bleef hopen. Binnenkort begon hij op zijn nieuwe school en hij was klaar om het opnieuw te proberen. Klaar voor een nieuw begin.

‘Naar welke middelbare school ga jij eigenlijk?’ vroeg Jair.

‘De Kompasroos,’ zei Lucas.

Don sperde zijn ogen open. ‘Wat?! Laten ze daar kinderen uit onze buurt toe?’

Lucas had zelf ook nog steeds moeite om het te geloven. De Kompasroos stond bekend als een uitstekende school. En meestal betekende ‘uitstekend’ hetzelfde als onbereikbaar.

‘Iedereen, overal ter wereld, kan zich aanmelden,’ zei Lucas. Hij trok de boodschappentas wat hoger op zijn arm. ‘Maar eh, ik moet nu echt gaan.’

‘Wat doe je vanavond?’ vroeg Jair.

‘Niks,’ zei Lucas schouderophalend.

‘Kom dan met mij en Don hangen.’

Waarom zou ik met hén willen hangen? dacht Lucas. Ze waren vaak genoeg gemeen geweest. En een vriendschappelijke klik voelde hij al helemaal niet.

‘Kom op,’ zei Jair. ‘Geniet nog even. Het is zaterdag, het allerlaatste weekend van de zomervakantie. Vanaf maandag zit je tot over je krullen in het huiswerk.’

Lucas twijfelde.

Hij had zichzelf beloofd om op zijn nieuwe school zijn best te doen vrienden te maken. Jair en Don waren beste vrienden, misschien kon hij iets van hen opsteken. Misschien was dit wel zijn eerste kans om opnieuw te beginnen. Zijn moeder zou in elk

geval blij zijn. Ze had deze zomer bijna dagelijks gezegd dat hij te veel binnen zat.

‘Oké,’ zei Lucas uiteindelijk. ‘Vooruit dan.’

‘Kom na het avondeten naar *De Slak*,’ zei Jair.

De Slak was een metershoog kunstwerk waar je op kon klimmen, klauteren en vanaf kon glijden als je billen tegen een stootje konden. Het speelbeest was geïnspireerd op de vrolijk gekleurde snoeprietslak uit de Caraïben, wist Lucas. Met zijn bonte strepen en reusachtige kronkelhuis stond hij in het parkje achter metrostation Kraaienpoort, als een klein stukje tropen tussen het beton.

‘Ik zal er zijn.’

Na zijn bezoek aan buurtsuper De Krappe Kassa haastte Lucas zich naar huis. Zijn moeder was nog in de keuken bezig.

‘Bedankt dat je gegaan bent,’ zei Olivia. ‘Ik had er geen puf meer voor. Het was een zware dienst vandaag.’ Ze droeg een losse jurk met bloemenprint. Daaronder zag Lucas haar ‘verpleegkundigenbenen’, zoals ze het altijd noemde. Haar kuiten zaten vol kleine adertjes van al dat lopen in het ziekenhuis.

‘Ik ben net door twee oud-klasgenoten gevraagd om vanavond met hen te hangen,’ vertelde Lucas.

‘O, gezellig!’ zei Olivia meteen. ‘Dat moet je straks ook doen met je nieuwe klasgenoten. Zo maak je vrienden.’

Lucas knikte, al wist hij niet zeker of gezellig het juiste woord was.

‘Morgen, als ik terug ben van mijn werk, kunnen we samen de brief van De Kompasroos doornemen,’ ging zijn moeder verder. ‘Je hebt trouwens ook een rugzak nodig. Ik heb er ooit een gekregen in een kerstpakket. Hij ligt ergens achterin de garage. Ik zal hem morgen opduiken.’

‘Ik kan hem nu wel pakken,’ zei Lucas en hij ging iets rechter staan.

De garage was de reden dat de voordeur op de eerste verdieping zat. Hij slokte bijna de hele begane grond van hun huis op. En toch was Lucas er nog nooit binnen geweest. Zijn moeder hield de deur altijd op slot. Volgens haar was de garage slecht onderhouden.

Eens had Lucas gevraagd wat er eigenlijk lag. Ze hadden toch geen auto? Zijn moeder had uitgelegd dat er vooral oude spullen van hemzelf stonden: voor later, als hij zelf kinderen had. Ook zouden er nog spullen staan van een huurder. Vroeger had Olivia de garage verhuurd om wat extra geld te verdienen, maar daarmee was ze gestopt toen ze zwanger werd van Lucas.

Toch knaagde het nog altijd bij Lucas. Waarom zou een huurder zomaar spullen achterlaten? En waarom klonk zijn moeder altijd een beetje raar als het over de garage ging?

Olivia leek te aarzelen over zijn voorstel. Haar blik gleed even naar buiten.

‘Kom op,’ zei Lucas, zoals Jair net ook bij hem had gedaan. ‘Morgen heb je weer een drukke dienst. En daarna help je me al met die schoolbrief. Laat mij dit doen. Ik maak er een bliksemsnelle duikvlucht van, zoals een ijsvogel dat kan.’

Olivia zuchtte. Toen glimlachte ze. ‘Goed dan. Het eten is toch nog niet klaar. Pak jij de zaklamp uit de voorraadkast? De rugzak ligt in de opbergruimte van de garage en daar is het donker.’

Lucas liep naar de voorraadkast. Terwijl hij de deur open trok, wierp hij een snelle blik over zijn schouder.

Zijn moeder stond op haar tenen en tastte boven op de koelkast.

Dus dáár lag de garagesleutel!

Hij hing de boodschappentas aan een haakje, greep de zaklamp en liep terug.

‘Hier is de sleutel van de binnendeur,’ zei Olivia. ‘De opbergruimte ligt achter de witte tussenwand. Raak niks onnodig aan en vergeet niet de deur weer op slot te doen.’

Dat laatste riep ze nog net na, want Lucas stormde al de trap af.

Zijn hart bonsde alsof het mee wilde gluren. Voor het eerst zou hij de verboden ruimte zien!

Met moeite draaide hij de sleutel om en duwde de garagedeur open. Hij voelde zich net een ontdekkingsreiziger. Zijn vingers gleden langs de muur, op zoek naar de lichtknop.

Klik.

De oude plafondlamp flikkerde, knipperde... en sprong toen tot leven.

Zijn moeder had gelijk: de garage was inderdaad slecht onderhouden. De plafondlamp hing scheef, stukken verf bungelden als losse velletjes van de muren en in de hoeken kleefden lege spinnenwebben. Ook de lucht rook muf en overal lag een dikke laag stof, alsof er al jaren niemand meer binnen was geweest.

Lucas liet zijn blik door de ruimte dwalen.

Een krijtbord op wielen dat bijna helemaal was schoongeveegd. Een boekenkast die tot aan het plafond reikte. Iets verderop stond een gesloten metalen kast en ernaast lag een werkbank, met gereedschap dat akelig netjes was uitgestald.

Lucas schoof langzaam naar de werkbank en boog zich eroverheen.

In de groeven van het houten blad glinsterden kleine gouden schilfers.

‘Goud?’ mompelde hij.

De metalen kast ernaast bleek gevuld met sorteerbakjes. In elk bakje lagen piepkleine onderdelen: schroefjes, tandwielletjes, veertjes en andere priegelige dingetjes.

Het leek wel of de huurder bezig was geweest iets ingewikkelds te maken...

Maar wat dan?

Lucas draaide zich om en keek naar de boekenkast. Zijn ogen gleden over de titels.

Kandidaten exotische materie.

De onzichtbare schaduw van het universum.

Het tollen van sterren.

Zwaartekracht ontkracht.

Ons wegvliegend sterrenstelsel.

De smaken van deeltjes en antideeltjes.

Lucas slikte. Dit was geen gewone verzameling boeken.

Van boven klonk gekletter. Bestek. Zijn moeder was vast bijna klaar met koken. Hij moest opschieten.

Snel liep hij naar de witte tussenwand achterin de garage. Laag in het midden zat een houten luik. Hij tilde het omhoog en kroop

door de opening de opbergruimte in.

Daar was het donker, benauwd en nog muffiger dan in de rest van de garage. Lucas klikte de zaklamp aan. Het licht gleed over volgepakte vuilniszakken en stapels dozen. Papiervisjes schoten kriskras weg tussen de kieren.

Lucas bleef gehurkt. Als hij overeind kwam, zouden zijn krullen beslist een paar spinnenwebben meeslepen.

Tussen de zakken vond hij zijn oude zeearendknuffel en het roodstaartbuiserdbordje van de schooltuin. Maar geen rugzak.

Na nog wat kruipen zag hij hem eindelijk half uit een vuilniszak steken.

Het was een ruime rugzak, met op het voorvak de letters NYH: New York Hospital. Het ziekenhuis waar zijn moeder werkte.

Lucas zuchtte. De rugzak was lomp, ouderwets en veel te groot. Maar ja, een nieuwe zat er voorlopig niet in.

Met een sip gezicht liet hij de zaklamp verder door de opbergruimte glijden. Het licht viel op iets in de hoek.

Geen vuilniszak. Geen doos. Maar... een kist.

Een antieke houten kist op vier korte poten. Op de platte klep zaten aan beide kanten gebogen handvatten.

Lucas voelde meteen spanning in zijn buik. Hij kon zich niet herinneren dat hij de kist ooit eerder had gezien. Wat zou erin zitten?

Hij kroop dichterbij en scheen met zijn zaklamp langs het stoffige hout. In het midden zat een rond sleutelgat. Even keek hij of er ergens een sleutel lag, maar die was nergens te bekennen.

Voorzichtig trok hij aan de handvatten.

Geen beweging.

Hij trok nog een keer, harder.

Nog steeds niets.

Lucas zette zijn vingers onder de klep, haalde diep adem en trok zo hard hij kon.

Krak!

Een stukje hout brak af en een wolk stof sprong op. Lucas kneep zijn ogen dicht en wuifde wild met zijn hand. Het hout was broos, alsof de tijd eraan had geknaagd. Hoe oud was de kist eigenlijk?

Knipperend deed hij zijn ogen open – en zijn adem bleef halverwege steken.

Het sleutelgat... gaf licht!

Felblauw licht, als de rugveren van een ijsvogel.

Voorzichtig stak hij zijn hand door de lichtstraal. Daarna bracht hij zijn oog voor het sleutelgat.

Binnenin kruisten haarfijne lichtstralen elkaar. Het leken wel lasers!

Lucas kroop geschrokken achteruit. Dit was helemaal geen gewone oude kist.

Hij ging rechtop zitten en scheen met de zaklamp op de plek waar het hout was afgebroken. Onder het gespleten hout blonk iets zilverkleurigs.

Staal!

Waarom zat er staal onder het hout?

In het metaal was een tekening gesneden. De lijnen liepen verder onder hout dat nog vastzat aan de rand van de klep.

Het hout was toch al half kapot... Lucas brak nog een stukje af, blies het stof weg en liet het licht erop vallen.

Het leek wel een symbool.

Een liggende acht?

Of misschien een zandloper op zijn kant?

Hij wist het niet. En hoe langer hij keek, hoe minder zeker hij werd.

Waar zou het symbool voor staan?

‘Lucas, eten!’ riep Olivia plotseling vanaf boven aan de trap.

Van schrik liet Lucas zijn zaklamp vallen. Heel even durfde hij niet te bewegen. Het voelde alsof hij iets deed wat niet mocht. Alsof hij iets had ontdekt wat nooit gevonden had mogen worden.

‘Ik kom eraan!’

Hij raapte snel de zaklamp op en richtte het licht weer op het symbool. Als het van een plant of dier was geweest, had hij het vast herkend. Maar dit... dit zei hem niets.

Gehaast drukte hij de twee afgebroken stukken hout terug op hun plek. Ze bleven gelukkig zitten, maar de barsten waren nog te zien.

Hij kroop naar buiten, maar stopte abrupt. Zijn schooltas! Hij schoof weer achteruit en trok de lompe rugzak mee. Zijn blik gleed nog een keer naar de kist.

Op dat moment doofde het blauwe licht uit het sleutelgat. De hoek werd pikdonker en de kist leek door de duisternis opgeslokt.